

Arrest

nr. 183 943 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 10 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 11/05/2015
Overdracht CGVS: 11/09/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 14 juni 2016 van 09.02 uur tot 13.06 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Bobber Loos, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Haber Gedir-clan (< Hawiye). U bent u geboren op 10 februari 1996 in de Somalische hoofdstad Mogadishu. U woonde tot uw vertrek in Mogadishu, in het district Huruwa samen met uw moeder, broers, zus en echtgenote. U had een kraam nabij de veemarkt in uw district waar u allerlei producten verkocht aan voorbijgangers. In juli 2014 benaderde uw oom, A. M. D., u voor een eerste keer met de bedoeling u te rekruteren voor Al-Shabaab, de groepering waar hij sinds 2010 deel van uitmaakt. U wimpelde zijn voorstel af, maar op 20 juli benaderde hij u opnieuw. Hij wou dat u uw activiteiten stopzette. U legde hem uit dat u uw familie niet zomaar kon achterlaten en verwees hem door naar uw moeder. Drie dagen later ging hij naar uw moeder toe, die zijn voorstel eveneens afwees. Eind juli stelde uw oom u voor om koranlessen te volgen. U liet hem op dat moment weten dat u zich niet ging aansluiten bij Al-Shabaab. Begin augustus werd u getuige van een moord op sheikh Abu Rachman nabij uw werkplaats. Samen met vier andere getuigen werd u naar het politiekantoor overgebracht voor ondervraging. Aangezien u familie was van een Al-Shabaablid, werd u twee maanden lang opgesloten. U werd er verschillende malen ondervraagd en fysiek mishandeld. Bij gebrek aan bewijzen en door toedoen van clanouderen kwam u op 5 oktober vrij. Na uw vrijlating besloot u niet meer te gaan werken en thuis te blijven. Twee dagen later kwam uw oom u thuis met de dood bedreigen als u zich niet aansloot bij Al-Shabaab. Vanaf dat moment zorgde u ervoor dat u de avond bij de burens doorbracht en rond 20 u naar huis terugkeerde. Op 5 november was u bij de burens toen uw oom met twee andere mannen bij u thuis langskwamen en een schot in de lucht afvuurde. Daarbij raakte niemand verwond of gedood. U besloot toen Mogadishu te verlaten. U ging naar Afgoye naar een vriendin van uw moeder, waar u contact opnam met uw moeder. Uw moeder stelde voor dat u naar Kenia vluchtte, waar een andere oom van u woonde die u verder zou helpen. Op 6 november 2014 verliet u Afgoye richting Kenia. Begin januari 2015 zette u koers naar Europa. U reisde via Uganda, Soedan, Libië en Italië naar België. In België kwam u aan op 10 mei 2015 en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw oudste broer B. werd na uw vertrek onder dwang meegenomen door uw oom en wordt nu door hem opgeleid als strijder. Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden vermoord door Al-Shabaab. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Om te beginnen stelt het CGVS een belangrijke tegenstrijdig en een aantal inconsistenties vast in uw opeenvolgende verklaringen over het verloop van de feiten. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder tot twee maal toe benaderd werd door uw oom alvorens hij naar u toeging (Vragenlijst CGVS, nummer 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u net het omgekeerde. U zegt namelijk dat uw oom u eerst twee keer opzocht om u te overtuigen en hij pas naar uw moeder toe ging toen u hem gevraagd had om er met uw moeder over te gaan praten (CGVS, p. 16, 21-23). Gewezen op de andere volgorde van de feiten, bevestigt u uw laatste versie, die van het gehoor op het CGVS. U beweert dat uw verhaal bij de DVZ verkeerd genoteerd werd (CGVS, p. 33), maar uw verklaring voor het verschil is echter niet aannemelijk. Uw uitgebreide schets van de feiten in de vragenlijst van het CGVS laat immers weinig twijfel bestaan over de manier waarop u het verloop van de gebeurtenissen hebt uiteengezet. De tegenstrijdige volgorde kan daarom niet worden afgedaan als een simpele vertaal- of notatiefout.

Ook op andere momenten tijdens het gehoor spreekt u uw eerdere verklaringen tegen. Hierdoor verliest uw verhaal elke vorm van samenhang. Zo verklaart u tijdens het asielrelaas dat uw oom u voordat hij u vroeg om samen te werken met Al-Shabaab een paar keer geprobeerd had om u naar een snelcursus koran te sturen, maar dat u uitvluchten had gezocht (CGVS, p. 16). Wanneer u nadien gevraagd wordt te verduidelijken hoeveel keer hij u voorstelde om koranlessen te volgen, beweert u dat uw oom u niet meerdere keren maar welgeteld één keer aansprak daarover, en dit op 30 juli 2014. De andere keren dat u hem ontmoet had, ging het over andere zaken (CGVS, p. 22-23). Uw beweringen over het incident werpen ook een ander licht op de chronologie van de feiten. U situeert hiermee het voorstel om de koranlessen te volgen na de rekruteringspogingen van uw oom op 1 en 20 juli en na zijn benadering van uw moeder op 23 juli. Tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas had u dit anders geschetst.

Het voorstel om u koranlessen te laten volgen situeert u op dat moment voor zijn rekruteringspogingen en zijn bezoek aan uw moeder (CGVS, p. 16, 20-23). Op een ander moment tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt naar specifieke tijdsindicaties van de verschillende benaderingen door A., beweert u dat dit midden juli 2014 plaatsvond (CGVS, p. 20).

Uw aanhouding na de moord op de sheikh op 1 augustus 2014 door de politie vormt de uiteindelijke aanleiding voor uw oom om u met de dood te bedreigen. In de nieuwsbronnen die het CGVS heeft geraadpleegd, wordt er echter geen melding gemaakt van de moord op sheikh Abdul Rachman, zijn zoon en chauffeur. In de pers worden wel andere moorden beschreven die die dag plaatsvonden, namelijk op een parlamentslid in Hamar Weyne en een tolk die voor Amisom werkte nabij de vleesmarkt in Huruwa (zie informatie in het administratieve dossier). De nieuwsberichten ondersteunen met andere woorden uw versie van de feiten niet.

Voorts is het opmerkelijk dat de politie u ervan verdenkt banden te hebben met Al-Shabaab omdat ze weten dat uw oom deel uitmaakt van de groepering en u hiervoor aanhouden, terwijl uw oom zich regelmatig in de stad bevindt en er zelfs ongestoord jongeren kan rekruteren (CGVS, p. 18-20). Dat uw oom vrijuit kan opereren zonder te worden gevat, verklaart u door de twee namen waaronder uw oom bekend stond, namelijk zijn echte naam en zijn alias als Al-Shabaabstrijder, A. N. (CGVS, p. 26-27). Deze uitleg kan echter niet overtuigen.

Het CGVS plaatst ook vraagtekens bij de veiligheidsmaatregelen die u nam nadat uw oom u twee dagen na uw vrijlating met de dood had bedreigd. U beweert dat u na het bezoek van uw oom in oktober 2014 veel angst had en vreesde voor uw leven, maar u bleef evenwel thuis wonen en hield zich enkele uren per dag schuil bij de burens. U besloot in overleg met uw moeder niet meer te gaan werken. Voorts besloot u tussen zonsondergang en 20u naar de burens te gaan om nadien terug naar huis te keren en daar te overnachten. U legt uit dat u uw huis enkel in de avonduren verliet omdat Al-Shabaab 's avonds de stad onveilig maakt en uw oom enkel 's avonds langskwam (CGVS, p. 28-29). Dat u ondanks uw vrees en de eerdere doodsb bedreiging van uw oom toch het grootste deel van uw tijd thuis doorbracht, zelfs op de momenten dat Al-Shabaab er volgens u de controle heeft, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten (CGVS, p. 28, 31).

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt verder aangezwengeld door uw verklaringen over de avond van het schietincident. Wanneer u het geweerschot hoort, gaat u ervan uit dat dit bij u thuis is afgevuurd en dat dit met u te maken heeft. Tijdens het asielrelaas verklaart u dat u zag wat er gebeurd was toen u buiten kwam (CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hoe u wist dat uw oom achter de schietpartij zat, antwoordt u dat uw moeder u "het moment daarna" aan de telefoon vertelde wat er was gebeurd. Het moment daarna blijkt echter twee uur later te zijn. Het telefoongesprek tussen u en uw moeder vond immers plaats op het moment dat u bij haar vriendin in Afgoye was. In het uur volgend op het geweerschot dacht u na over wat te doen en besloot u de stad te verlaten. Niet alleen was u toen nog in het ongewisse over waar het schot gevallen was. U wist evenmin of uw familie ongedeerd was. U wou wel weten hoe ze het stelden, maar u kon niet omdat u vreesde voor uw leven (CGVS, p. 31). Logischerwijze kan verwacht worden dat u, ondanks uw vrees voor uw eigen leven, onmiddellijk na het horen van het geweerschot te weten wilde komen in welke situatie uw familie verkeerde. U hoefde daarom zelf niet naar uw familie te gaan, maar kon op de één of andere manier informatie over hen proberen te bemachtigen. Bovendien kon u met die informatie beter bepalen wat uw risico's waren en uw vluchtplan beter uitstippelen. Het houdt dan ook geen steek dat u een uur nadenkt over hoe de stad te verlaten zonder informatie te hebben over de gebeurtenissen die zich voordeden en zonder de exacte situatie van uw familie te kennen. U vertrekt naar Afgoye en gaat er naar een vriendin van uw moeder. Uit uw beweringen blijkt dat u nog maar één keer daar was geweest en dit op 10-jarige leeftijd (CGVS, p. 32). Dat u desondanks toch de weg naar het huis van de vrouw kon herinneren, is weinig waarschijnlijk.

Voorts rijzen er ook twijfels over de manier waarop uw oom u probeerde te rekruteren. U legt uit dat uw oom u viseerde omdat u familie van hem was en er een dichtere band was (CGVS, p. 23). Het is in die optiek weinig logisch dat uw oom die zich in 2010 al bij de groepering had aangesloten u pas jaren later wil rekruteren (CGVS, p. 18). U was in 2014 immers al 18 en relatief oud als nieuwe rekrut (zie ook informatie in het administratieve dossier). Wat eveneens niet strookt met de logica is dat uw oom u eerst probeert te overtuigen lid te worden van Al-Shabaab en wanneer dit niet blijkt te lukken u naar de koranlessen wil sturen. Uit de informatie over rekrutering van Al-Shabaableden blijkt dat rekrutering andersom gebeurt, namelijk dat jongeren worden geïndoctrineerd op school of in de moskee waardoor ze zich vrijwillig aansluiten bij Al-Shabaab. Bovendien is het ook zo dat u verschillende keren aangeeft dat u uw gezin niet zomaar in de steek kan laten. Het antwoord van uw oom hierop is dat hij zich de zorg van het gezin op zich wil nemen (CGVS, p. 24). Ook dit is enigszins inconsistent aangezien uw moeder na de dood van uw vader niet met uw oom wou huwen (CGVS, p. 31). Uw aansluiting bij Al-Shabaab zou hem de facto verantwoordelijk maken voor het gezin en uw moeder in een soortgelijke positie plaatsen als bij een huwelijk. Als uw oom u daadwerkelijk wilde rekruteren, dan had hij u een vast

inkomen kunnen beloven waardoor u zich geen zorgen meer hoeft te maken over het gezin. Op geen enkel moment heeft hij het met u over dit soort financiële incentives waarmee Al-Shabaab gebruikelijk jongeren uit minder gegoede gezinnen probeert aan te trekken (CGVS, p. 24; zie informatie in het administratieve dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. Uit dit attest blijkt dat u aan TBC lijdt. U beweert de ziekte te hebben opgelopen als gevolg van de slagen die u tijdens uw detentie te verduren kreeg (CGVS, p. 26). Het medisch attest doet echter geen uitspraken over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Een arts kan hierover bovendien ook geen uitsluitel geven. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit.

Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan.

- Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt eerstens dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan in de verklaringen van verzoekende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat haar oom zowel haar als haar moeder aangesproken heeft aangaande de aansluiting van verzoekende partij bij Al Shabab. Hij was familie van verzoekende partij, en kwam vaak over de vloer, hij sprak dan ook geregeld zowel met de moeder van verzoekende partij als met verzoekende partij zelf over het feit dat zij voor de ‘juiste weg’ moest kiezen en trachtte hen beiden te overtuigen opdat verzoekende partij zich zou aansluiten bij Al Shabab. Het ging aldus niet om een vreemd persoon die op specifieke momenten langs kwam in het huis van verzoekende partij. Hij had er vrije toegang en zette zowel verzoekende partij als haar moeder onder druk zodat verzoekende partij zich zou aansluiten bij Al Shabab. Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden die er niet zijn en verliest het volledige context van de gebeurtenissen uit het oog.

Bovendien liet de oom van verzoekende partij haar ook verstaan dat zelfs al zou haar moeder geen toestemming geven om zich aan te sluiten bij Al Shabab, zij dit alsnog zou moeten doen, gezien zij oud genoeg was en hier zelf over kon oordelen. Hieruit kan worden afgeleid dat – nog voor verzoekende partij te hebben gesproken – de oom de moeder van verzoekende partij reeds had gesproken en zij geweigerd had haar zoon te laten aansluiten bij de terroristische organisatie.

p. 21 CGVS gehoor:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 21]

II.1.3 Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

De oom van verzoekende partij vroeg haar meermaals lid te worden van Al Shabab. Voorafgaandelijk probeerde hij haar ook te overtuigen om koranlessen te volgen. Verwerende partij fixeert zich ten onrechte op data. Zoals hierboven uiteengezet, was de rekrutering van verzoekende partij meer een persoonlijke kwestie voor de oom, omdat het om de zoon van zijn broer ging. Hij bleef maar herhalen dat hij verzoekende partij nodig had, dat zij ook zou kunnen opklimmen en een wijs man worden zoals haar oom. Uiteraard probeerde de oom van verzoekende partij haar ook aan te sporen naar de madrassa te gaan, dat deed hij tevens bij alle jongeren die hij probeerde te rekruteren (p. 18 CGVS gehoor)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 18]

De oom van verzoekende partij had – omwille van hun familiale banden – een iets andere aanpak bij de rekrutering van verzoekende partij en probeerde hardnekkig verzoekende partij binnen Al Shabab te krijgen. Er bestaat aldus geen afgelijnd chronologisch tijdsverloop in de manier van werken van de oom van verzoekende partij, wat de rekrutering van verzoekende partij betreft. Verwerende partij bekijkt het hele gebeuren met een tunnelvisie en verliest de bijzondere omstandigheden in het dossier van verzoekende partij volledig uit het oog.

II.1.4. Verwerende partij vervolgt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat in haar regio dagelijks meerdere aanslagen en moorden gebeuren – zoals verwerende partij ook van op de hoogte is. Niet alles wordt gerapporteerd of wordt uitgezonden, laat staan dat het terug te vinden zou moeten zijn in de voor verwerende partij beschikbare rapporten. Het feit dat verwerende partij deze gebeurtenissen niet terug vindt in haar gegevens, betekent niet dat verzoekende partij niet de waarheid vertelt.

II.1.5. Verwerende partij stelt zich vragen bij de veiligheidsmaatregelen die verzoekende partij nam nadat zij met de dood werd bedreigd:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij heeft alle mogelijke maatregelen genomen die zij zich kon permitteren. Op de momenten dat Al Shahab in de buurt was, verliet zij haar huis en verschuilde zij zich bij de burens. Zij gaf eveneens haar werk op – niettegenstaande de financiële moeilijkheden die dat meebracht voor heel het gezin. Meer dan dat kon zij simpelweg niet doen.

II.1.6. Verwerende partij vindt de reactie van verzoekende partij na het schietincident ongeloofwaardig:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Toen verzoekende partij het geweerschot hoorde, raakte zij volledig in paniek, omdat zij dat haar oom op zoek was naar haar. Haar eerste – normale - reactie was om te vluchten, om te overleven: (CGVS gehoor p.30)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 30]

Verwerende partij vindt dit ongeloofwaardig en stelt dat verzoekende partij ‘op een of andere manier’ informatie moest zien te bemachtigen over haar familie. Verwerende partij heeft natuurlijk makkelijk praten achteraf...Al Shabab zat al maanden achter haar aan, bedreigde haar, probeerde haar te rekruteren, maakte haar leven een hel en zorgde ervoor dat zij geen enkel moment van de dag op haar gemak kon zijn. Toen het geweerschot viel, kwam haar overlevingsinstinct naar boven en vluchtte zij zo snel mogelijk weg.

II.1.7. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielaanvraagproces van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!”

- Het tweede middel luidt als volgt:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 6 september 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo stelt citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 32]

COI Focus p. 33:

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 33]

EN

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 33]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Heliwaa, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37:

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 33]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22:

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 22]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 33]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):

[nota met opmerkingen, stuk 1, p. 57]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);*
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);*
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);*
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).*
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)*
- 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9)*
- 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10)*
- 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)*

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure,

including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸⁵

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."⁶

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"⁷

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."⁸

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."⁹

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." *Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.*

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."¹⁰

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past,

particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰¹¹

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"¹²

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Heliwaa) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na meer dan anderhalf jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt hij volgende documenten:

- Artikel "Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege" van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)
- Artikel "Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'" van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikelen "Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5", "Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack" en "Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu" van NDTV van 11 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel "Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu" van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel "Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu" van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel "Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden" van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel "Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu" van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel "At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant" van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11).

2.1.3. In de nota met opmerkingen betoogt de Commissaris-generaal dat de middelen ongegrond zijn en voegt hij de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 6 september 2016 (stuk 1).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat zijn verklaringen geen coherent relaas opleveren.

Bij aanvang van de asielpprocedure (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 1-2) verklaarde verzoeker dat zijn oom, A., die lid was van Al Shabaab, eerst zijn moeder probeerde te overtuigen om verzoeker aan te sluiten bij Al Shabaab. Vervolgens is zijn oom naar verzoeker zelf toegekomen om hem te rekruteren voor Al Shabaab. Hij stelt dat hij op 1 augustus 2014 gearresteerd werd door de regering en twee maanden werd opgesloten, met als enige reden dat verzoeker omwille van zijn oom verdacht werd iets met Al Shabaab te maken te hebben. Hij vermeldt niet dat de moord op sheikh A.R. hiermee te maken had. Tot slot gaat verzoeker in op een schietincident, waarbij zijn oom en enkele gewapende mannen naar verzoekers huis zijn gekomen en begonnen te schieten. Niemand werd geraakt, maar ze richtten wel hun geweren op verzoeker. Na het incident besloot verzoeker om naar een ander huis te gaan en besloot om te vluchten. Verzoeker was op het ogenblik van het schietincident thuis waarbij hij rechtstreeks werd bedreigd door gewapende mannen.

Tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 16-17) brengt verzoeker een andere versie van de feiten waardoor hij zijn land heeft verlaten. Verzoeker geeft aan dat zijn oom hem meerdere keren probeerde te overtuigen om voor Al Shabaab te werken. Verzoeker heeft dit steeds geweigerd en stelde dat zijn oom dit eerst aan zijn moeder diende te vragen. Tijdens het CGVS-interview blijkt verzoeker te zijn gearresteerd naar aanleiding van een moord op een bekende sheikh, waarna de regering heel veel mensen heeft opgepakt. Tot slot vermeldt verzoeker dat hij niet thuis was op de avond van het schietincident, omdat hij het huis ernaast zat. Hij stelt dat zijn oom is teruggekomen, dat hij riep op verzoekers moeder en dat hij in de lucht heeft geschoten. Verzoeker verklaart dat hij naar buiten kwam, dat hij het zag en dat hij daarna is gevlucht naar Afgoye. Over het schietincident stelt verzoeker verder tijdens het CGVS-interview dat hij het geweerschot hoorde bij de buurman en zo wist dat dit van bij hem thuis kwam. Hij stelt echter geenszins dat hij naar buiten is gekomen en dat gewapende mannen die hadden geschoten, hun geweren op hem hebben gericht. Hij heeft daarna enkel gebeld met zijn moeder, die heeft gezegd dat zijn oom gedreigd had en in de lucht had geschoten en dat verzoeker niet meer naar huis mocht komen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 30)

Gelet op het volstrekt ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de loutere bewering dat zijn broer B. na verzoekers vertrek uit Mogadishu zich heeft moeten aansluiten bij Al Shabaab.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Om te beginnen stelt het CGVS een belangrijke tegenstrijdig en een aantal inconsistenties vast in uw opeenvolgende verklaringen over het verloop van de feiten. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder tot twee maal toe benaderd werd door uw oom alvorens hij naar u toeging (Vragenlijst CGVS, nummer 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u net het omgekeerde. U zegt namelijk dat uw oom u eerst twee keer opzocht om u te overtuigen en hij pas naar uw moeder toe ging toen u hem gevraagd had om er met uw moeder over te gaan praten (CGVS, p. 16, 21-23). Gewezen op de andere volgorde van de feiten, bevestigt u uw laatste versie, die van het gehoor op het CGVS. U beweert dat uw verhaal bij de DVZ verkeerd genoteerd werd (CGVS, p. 33), maar uw verklaring voor het verschil is echter niet aannemelijk. Uw uitgebreide schets van de feiten in de vragenlijst van het CGVS laat immers weinig twijfel bestaan over de manier waarop u het verloop van de gebeurtenissen hebt uiteengezet. De tegenstrijdige volgorde kan daarom niet worden afgedaan als een simpele vertaal- of notatiefout.

Ook op andere momenten tijdens het gehoor spreekt u uw eerdere verklaringen tegen. Hierdoor verliest uw verhaal elke vorm van samenhang. Zo verklaart u tijdens het asielrelaas dat uw oom u voordat hij u vroeg om samen te werken met Al-Shabaab een paar keer geprobeerd had om u naar een snelcursus koran te sturen, maar dat u uitvluchten had gezocht (CGVS, p. 16). Wanneer u nadien gevraagd wordt te verduidelijken hoeveel keer hij u voorstelde om koranlessen te volgen, beweert u dat uw oom u niet meerdere keren maar welgeteld één keer aansprak daarover, en dit op 30 juli 2014. De andere keren dat u hem ontmoet had, ging het over andere zaken (CGVS, p. 22-23). Uw beweringen over het incident

werpen ook een ander licht op de chronologie van de feiten. U situeert hiermee het voorstel om de koranlessen te volgen na de rekruteringspogingen van uw oom op 1 en 20 juli en na zijn benadering van uw moeder op 23 juli. Tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas had u dit anders geschetst. Het voorstel om u koranlessen te laten volgen situeert u op dat moment voor zijn rekruteringspogingen en zijn bezoek aan uw moeder (CGVS, p. 16, 20-23). Op een ander moment tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt naar specifieke tijdsindicaties van de verschillende benaderingen door A., beweert u dat dit midden juli 2014 plaatsvond (CGVS, p. 20).

Uw aanhouding na de moord op de sheikh op 1 augustus 2014 door de politie vormt de uiteindelijke aanleiding voor uw oom om u met de dood te bedreigen. In de nieuwsbronnen die het CGVS heeft geraadpleegd, wordt er echter geen melding gemaakt van de moord op sheikh Abdul Rachman, zijn zoon en chauffeur. In de pers worden wel andere moorden beschreven die die dag plaatsvonden, namelijk op een parlamentslid in Hamar Weyne en een tolk die voor Amisom werkte nabij de vleesmarkt in Huruwa (zie informatie in het administratieve dossier). De nieuwsberichten ondersteunen met andere woorden uw versie van de feiten niet.

Voorts is het opmerkelijk dat de politie u ervan verdenkt banden te hebben met Al-Shabaab omdat ze weten dat uw oom deel uitmaakt van de groepering en u hiervoor aanhouden, terwijl uw oom zich regelmatig in de stad bevindt en er zelfs ongestoord jongeren kan rekruteren (CGVS, p. 18-20). Dat uw oom vrijuit kan opereren zonder te worden gevat, verklaart u door de twee namen waaronder uw oom bekend stond, namelijk zijn echte naam en zijn alias als Al-Shabaabstrijder, A. N. (CGVS, p. 26-27). Deze uitleg kan echter niet overtuigen.

Het CGVS plaatst ook vraagtekens bij de veiligheidsmaatregelen die u nam nadat uw oom u twee dagen na uw vrijlating met de dood had bedreigd. U beweert dat u na het bezoek van uw oom in oktober 2014 veel angst had en vreesde voor uw leven, maar u bleef evenwel thuis wonen en hield zich enkele uren per dag schuil bij de burens. U besloot in overleg met uw moeder niet meer te gaan werken. Voorts besloot u tussen zonsondergang en 20u naar de burens te gaan om nadien terug naar huis te keren en daar te overnachten. U legt uit dat u uw huis enkel in de avonduren verliet omdat Al-Shabaab 's avonds de stad onveilig maakt en uw oom enkel 's avonds langskwam (CGVS, p. 28-29). Dat u ondanks uw vrees en de eerdere doodsb bedreiging van uw oom toch het grootste deel van uw tijd thuis doorbracht, zelfs op de momenten dat Al-Shabaab er volgens u de controle heeft, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten (CGVS, p. 28, 31).

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt verder aangezwengeld door uw verklaringen over de avond van het schietincident. Wanneer u het geweerschot hoort, gaat u ervan uit dat dit bij u thuis is afgevuurd en dat dit met u te maken heeft. Tijdens het asielrelaas verklaart u dat u zag wat er gebeurd was toen u buiten kwam (CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hoe u wist dat uw oom achter de schietpartij zat, antwoordt u dat uw moeder u "het moment daarna" aan de telefoon vertelde wat er was gebeurd. Het moment daarna blijkt echter twee uur later te zijn. Het telefoongesprek tussen u en uw moeder vond immers plaats op het moment dat u bij haar vriendin in Afgoye was. In het uur volgend op het geweerschot dacht u na over wat te doen en besloot u de stad te verlaten. Niet alleen was u toen nog in het ongewisse over waar het schot gevallen was. U wist evenmin of uw familie ongedeerd was. U wou wel weten hoe ze het stelden, maar u kon niet omdat u vreesde voor uw leven (CGVS, p. 31). Logischerwijze kan verwacht worden dat u, ondanks uw vrees voor uw eigen leven, onmiddellijk na het horen van het geweerschot te weten wilde komen in welke situatie uw familie verkeerde. U hoefde daarom zelf niet naar uw familie te gaan, maar kon op de één of andere manier informatie over hen proberen te bemachtigen. Bovendien kon u met die informatie beter bepalen wat uw risico's waren en uw vluchtplan beter uitstippelen. Het houdt dan ook geen steek dat u een uur nadent over hoe de stad te verlaten zonder informatie te hebben over de gebeurtenissen die zich voordeden en zonder de exacte situatie van uw familie te kennen. U vertrekt naar Afgoye en gaat er naar een vriendin van uw moeder. Uit uw beweringen blijkt dat u nog maar één keer daar was geweest en dit op 10-jarige leeftijd (CGVS, p. 32). Dat u desondanks toch de weg naar het huis van de vrouw kon herinneren, is weinig waarschijnlijk.

Voorts rijzen er ook twijfels over de manier waarop uw oom u probeerde te rekruteren. U legt uit dat uw oom u viseerde omdat u familie van hem was en er een dichtere band was (CGVS, p. 23). Het is in die optiek weinig logisch dat uw oom die zich in 2010 al bij de groepering had aangesloten u pas jaren later wil rekruteren (CGVS, p. 18). U was in 2014 immers al 18 en relatief oud als nieuwe rekrut (zie ook informatie in het administratieve dossier). Wat eveneens niet strookt met de logica is dat uw oom u eerst probeert te overtuigen lid te worden van Al-Shabaab en wanneer dit niet blijkt te lukken u naar de koranlessen wil sturen. Uit de informatie over rekrutering van Al-Shabaableden blijkt dat rekrutering andersom gebeurt, namelijk dat jongeren worden geïndoctrineerd op school of in de moskee waardoor ze zich vrijwillig aansluiten bij Al-Shabaab. Bovendien is het ook zo dat u verschillende keren aangeeft dat u uw gezin niet zomaar in de steek kan laten. Het antwoord van uw oom hierop is dat hij zich de zorg van het gezin op zich wil nemen (CGVS, p. 24).

Ook dit is enigszins inconsistent aangezien uw moeder na de dood van uw vader niet met uw oom wou huwen (CGVS, p. 31). Uw aansluiting bij Al-Shabaab zou hem de facto verantwoordelijk maken voor het gezin en uw moeder in een soortgelijke positie plaatsen als bij een huwelijk. Als uw oom u daadwerkelijk wilde rekruteren, dan had hij u een vast inkomen kunnen beloven waardoor u zich geen zorgen meer hoefde te maken over het gezin. Op geen enkel moment heeft hij het met u over dit soort financiële incentives waarmee Al-Shabaab gebruikelijk jongeren uit minder gegoede gezinnen probeert aan te trekken (CGVS, p. 24; zie informatie in het administratieve dossier)."

"Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. Uit dit attest blijkt dat u aan TBC lijdt. U beweert de ziekte te hebben opgelopen als gevolg van de slagen die u tijdens uw detentie te verduren kreeg (CGVS, p. 26). Het medisch attest doet echter geen uitspraken over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Een arts kan hierover bovendien ook geen uitsluitsel geven. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de door de Commissaris-generaal voorgelegde landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. "UNHCR's *Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)*" van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoeker in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie.

De persartikels zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op zijn “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder, die in Mogadishu woont, alsook nog een tante langs vaderskant en een langs moederskant, dat een oom in Kenia hem heeft financieel geholpen met zijn vertrek uit Somalië, zodat verzoeker er zich kan beroepen op hun steun en bescherming (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 7-9; 15).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP